

vadu řízení, jež byla s to, by zamezila úplné a důkladné posouzení rozepře. Nelze mítí za nutné, by byl žalovaný osobně obeslán k ústním jednáním. Tuto povinnost neukládá soudu žádný zákonný předpis. Žalovaný, který sepsal sám žalobní odpověď, v níž uvedl podrobně své námitky a nabídl důkazy, netvrdil a netvrdí ani nyní, že měl další jiné námitky, které nemohl svému zástupci, neznaje ho, sdělití. Stačí proto, že zástupce k bezplatnému hájení práv žalovaného zřízený podle § 64 č. 4 c. ř. s. uplatnil v první stolici veškeré námitky žalovaným v žalobní odpovědi sepsané, že žalobkyně nepřednesla nové skutečnosti a že se rozhodnutí sporu stalo na základě skutkových zjištění podle výpovědí svědků vedených oběma stranami.

Čís. 13133.

Ten, kdo oznámil rejstříkovému soudu, že určitá firma užívá jiné firmy protiprávně utvořené, není oprávněn k rekursu do usnesení rejstříkového soudu, jenž, nedbaje jeho podnětu, závadnou prý firmu zapsal do rejstříku.

O jeho oprávnění k rekursu nebylo rozhodnuto tím, že mu první soud k jeho žádosti, v níž výslovně uvedl, že hodlá rekurovati, doručil usnesení.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, R II 410/33.)

Alois Č. oznámil rejstříkovému soudu, že firma Gustav S. a syn užívá jiné firmy protiprávně utvořené. Rejstříkový soud zapsal usnesením ze dne 5. dubna 1933 při firmě Gustav S. a syn změnu v tom smyslu, že firma nyní zní: »Sbor« Gustav S. & syn, německy: »Sbor« Gustav S. & Sohn a oznámil tuto změnu Aloisi Č-ovi. Rekurs Aloise Č-a do usnesení rejstříkového soudu ze dne 5. dubna 1933 rekursní soud odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody :

Rekursní soud právem odmítl rekurs stěžovatelův pro nedostatek oprávnění k rekursu po rozumu §§ 6 a 37 zák. ze dne 19. června 1931 č. 100 sb. z. a n. Podle § 37 tohoto zákona jest k rekursu oprávněn jen účastník. Účastníkem nesporného řízení jest však podle § 6 téhož zákona ten, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen nebo kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké rozhodnutí. Ani z napadeného usnesení ani z vývodů rekursu nevyplývá, že by byl rekurent usnesením soudu první stolice přímo dotčen na svých právech. Pokud stěžovatel zdůrazňuje, že ve stížnosti uvedl, že se považuje za účastníka nesporného řízení ve smyslu § 6 uved. zákona, totiž, že má právní zájem, by rozhodnutí soudu první stolice bylo změněno, a z toho důvodu též podává stížnost, poukazuje tím jen k doslovu zákona, ale neuvádí, které jeho právo bylo závadným prý firemním ná-

pisem porušeno. Jde mu zřejmě jen o to, aby byla vymazána z obchodního rejstříku firma »Sbor« Gustav S. a syn, která podle jeho názoru byla utvořena proti zákonným předpisům. Není pochybnosti, že stěžovatel byl oprávněn oznámiti rejstříkovému soudu, že firma Gustav S. a syn užívá jiné firmy protizákonně utvořené, k čemuž mohl dáti podnět kdokoli. Jiná jest však otázka, zda takový navrhovatel jest oprávněn, aby si stěžoval proti usnesení rejstříkového soudu, který, nedbaje jeho podnětu, závadnou prý firmu do rejstříku zapsal. K tomu byl by oprávněn jen účastník ve smyslu zákona, jímž rekurent, jakž bylo dovedeno, není. Stěžovatel se také mylí, tvrdě, že o jeho oprávnění k rekursu bylo pravoplatně rozhodnuto tím, že mu první soud k jeho žádosti, v níž výslovně uvedl, že hodlá rekurovati, doručil usnesení ze dne 5. dubna 1933. Nebyl-li účastníkem ve smyslu zákona před doručením usnesení, nestal se jím ani po něm jen tímto doručením. O tom, zda stěžovatele jest pokládati za účastníka, nemohl ostatně první soud s účinkem rozhodnutí pouhým činem konkludentním.

Čís. 13134.

Předpis druhého odstavce § 527 c. ř. s. platí i pro vyrovnací řízení (podle zákona ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, R II 466/33.)

Vyrovnací soud odepřel potvrditi přijaté vyrovnání. Rekursní soud zrušil usnesení vyrovnacího soudu a uložil mu, by, nehledě k odůvodnění napadeného usnesení, znovu rozhodl o potvrzení přijatého vyrovnání.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody :

Rekursní soud zrušil usnesení soudu první stolice a, nevyhradiv svému usnesení právní moc, uložil vyrovnacímu soudu, by, nehledě k důvodům napadeného usnesení, o potvrzení vyrovnání znovu rozhodl. Předem jest uvažovati o přípustnosti dovolacího rekursu, správně rekursu, podaného Viktorem K-em a Ferdinandem Sch-em, proti tomuto zrušovacímu usnesení rekursního soudu. Podle § 70 vyr. ř. platí ve vyrovnacím řízení, neustanovuje-li tento zákon jinak, obdobně předpisy konkursního řádu, a není-li jich, ustanovení zákonů o civilním soudním řízení a o příslušnosti a pravomoci soudů civilních. Konkursní řád nemá sice v § 192, pojednávajícím o rekursu, ustanovení obdobné onomu § 527, druhý odstavec c. ř. s., nařizuje však v odstavci druhém, že, pokud není ustanoveno jinak, lze opatřením a rozhodnutím konkursního soudu i konkursního komisaře odporovati rekurem k vrchnímu soudu a rozhodnutím tohoto soudu dovolacím rekurem k nejvyššímu soudu. Z toho je patrné, že konkursní řád sice zásadně připouští rekurs i ke třetí stolici, že však nejen nevyklučuje výjimky, které v té příčině má civilní řád soudní, nýbrž že s nimi i výslovně počítá (§ 188 k. ř.).